

Prædiken ved Vignæs Kirkes 150 års jubilæum

*Dette hellige evangelium skriver
evangelisten Lukas:*

Da Jesus kom nærmere og så
Jerusalem,
græd han over den og sagde:
»Vidste blot også du på denne dag,
hvad der tjener til din fred.
Men nu er det skjult for dine øjne.
For der skal komme dage over dig,
da dine fjender skal kaste en vold op
omkring dig,
belejre dig og trænge ind på dig fra alle
sider.
De skal jævne dig med jorden og dine
børn sammen med dig, og de skal ikke
lade sten på sten tilbage i dig,
fordi du ikke kendte din besøgstid.«

Så kom han ind på tempelpladsen,
og han gav sig til at jage dem ud, som
drev handel dér,
og han sagde til dem:
»Der står skrevet: »Mit hus skal være et
bedehus.«
Men I har gjort det til en røverkule.«

Han underviste hver dag på
tempelpladsen. Ypperstepræsterne og
de skriftkloge,
ja, alle folkets ledere søgte at få ham
ryddet af vejen;
men de kunne ikke finde ud af, hvad de
skulle gøre,
for hele folket hang ved ham for at høre
ham.

Luk. 19,41-48

Det er en smuk dag at fejre
festgudstjeneste i dag, hvor vi fejrer
hele to glædelige begivenheder,
Vignæs Kirkes 150 års jubilæum og
præstegårdens 100 års jubilæum.
Og så ville det jo være festligt,
fantastisk og farvestrålende, hvis der så
hørte en pompøs evangelietekst til
dagen, gerne med engle, der trutter i
trompet, folk, der går i procession og
Jesus, der trøster og opmuntrer
mennesker, og Gud, der velsigner. Men
sådan er det ikke i dagens teksten.

Jesus græder!
Han er på vej op til Jerusalem.
Disciplene har set frem til, at han nu
endelig vil vise sig i al sin magt og
vælde. Han bliver da også tiljuble som
en konge, og folk lægger kapper og
vifter med palmegrene på vejen ind i
Jerusalem op mod templet.

I tusind år har templet været jødernes
stolthed.
Nu ligger det foran Jesus og hans følge
med smukke forgårde, søjlerækker og
guldbelagte tinder.
På tempelpladsen står sælgere med
offerdyr og røgelse.
Sikkert et imponerende syn for en
tilrejsende, men Jesus er ikke
imponeret – han græder over
Jerusalem:
»Vidste blot også du på denne dag,
hvad der tjener til din fred. De skal
ikke lade sten på sten tilbage i dig,
fordi du ikke kendte din besøgstid.«

Jesus opfører sig ikke som en konge i magt og vælde, og Jerusalem ser ikke frelseren. I stedet vælger indbyggerne at torturere, pine og korsfæste Jesus som en forbryder.

Han forudser byens fremtid: At romerne 40 år senere river templet ned, og ikke lader sten på sten tilbage.

Når vi hører om det i dag i den her tekst, er det så nemt at være bagkloge, og vi kan undre os over den modtagelse Jesus fik. Hvor var de dog dumme på Jesu tid.

Tænkt at de ikke modtog frelseren med åbne arme.

De kendte i sandhed ikke deres besøgstid.

Men spørgsmålet er, om vi i dag kender vores besøgstid? Og ved vi egentlig selv ved, hvad der tjener vor fred?

En australsk hospice-sygeplejerske udgav for nogle år siden en bog om det, som folk fortryder mest på deres dødsleje. Så godt som ingen tænker: ”Havde jeg blot arbejdet lidt mere, og været mindre sammen med mine kære.” Nej, langt de fleste tænker: ”Havde jeg bare arbejdet mindre og været mere sammen med min familie og mine venner.”

En midaldrende mand havde fået et nyt job, lige inden skolesommerferien begyndte. Hans datter på 12 år kom og spurgte ham, om de ikke skulle tage en tur i Lalandia.

Men nej, han havde lige fået nyt arbejde, og havde ikke tid.

Ugen efter spurgte hun, om de ikke skulle på stranden i det gode vejr, men nej, han havde ikke tid.

Og hun kom endnu engang ugen efter og spurgte, om de så ikke skulle tage en tur i Knuthenborg Safaripark.

Men nej, han havde ikke tid. Han ville jo gerne gøre et godt indtryk på sin nye arbejdsplads, så han valgte hver gang arbejdet og sagde nej til datteren.

Og sådan gik den sommer.

Næste sommer besluttede han at prioritere anderledes, så han spurgte den nu 13-årige teenagedatter, om de skulle tage en tur til København sammen. Men hun rystede på hovedet. Nej, hun havde ikke tid, hun skulle være sammen med veninderne, sagde hun og gik.

Døren til Gudsriget åbnes og lukkes igen, og man skal kende sin besøgstid, mens den er åben. Løbet var kørt. Datteren var blevet teenager, og veninderne og de unge fyre var mere spændende end hendes gamle far. Faren kendte ikke sin besøgstid.

Jeg tror, de fleste af os kender følelsen af ikke at have kendt vores besøgstid. Som præster præsenteres vi for mange forskellige erfaringer af ikke at have kendt vores besøgstid – ikke mindst når man som præst taler med pårørende ved begravelsessamtalerne.

En kvinde fortalte præsten i forbindelse med sin mors begravelse, at hun aldrig havde kendt sin mormor. Moren og hendes mor havde haft en kompliceret forhold, og af en eller anden grund var relationen brudt, og hun fandt aldrig ud af hvorfor. Præsten spurgte, om der aldrig havde været en anledning til at tale med hendes mor om det.

Så fortalte kvinden, at hun som ung havde haft et sommerferiejob på et plejehjem. En dag var hun kommet ind på en stue, hvor hun skulle hjælpe en ældre dame. Netop som hun bøjede sig ned mod damen, fik hun øje på et billede på et chatol. Det viste hendes mor. Da tænkte hun, at den ældre dame næsten måtte være hendes egen mormor.

Men hun sagde ikke noget. Hun gik i flere uger og grublede over det, inden hun fik taget sig sammen til at vende tilbage til plejehjemmet, men da stod der et andet navn på døren. Det havde hun fortrudt mange gange siden. Døren til Gudsriget åbnes og lukkes igen, og hun havde ikke kendt sin besøgstid. Det nagede hende i sjælen.

Når vi skal tage afsked med vores kære, eller når vi skal herfra, er det mest presserende behov sjælefred, skriver den australske hospicesygeplejerske.

Det var ikke kun jøderne på Jesu tid, der ikke kendte deres besøgstid. Vi er mange mennesker, der igennem

2000 år ikke har kendt vores besøgstid.

Mange har rigtig svært ved at finde fred, fordi vi har indrettet os på en måde, hvor vi altid har travlt. Vi dulmer måske uroen med et højt aktivitetsniveau eller arbejde, men det giver ikke indre fred. Når der altid er noget, vi lige skal, så mister vi den mulighed, der ligger lige for næsen af os. Vi kender ikke vores besøgstid.

Vi kan få det at vide nok så mange gange. At det ikke er arbejde, der gør os lykkelige. Det er relationerne til dem, vi har kær, der er afgørende for vores sjælefred. Det der betyder noget, det er kærligheden. Og alligevel kender vi ikke vores besøgstid. Så hvad skal vi gøre?

Vi skal gøre det, som Jerusalem ikke gjorde, da Jesus kom til byen – modtage frelseren med åbne arme og byde ham inden for i vores hjem og hjerter.

Så vi skal ikke gøre andet end det at tage imod Jesus.

Så ville vi vide, hvad der tjener til vores fred.

For den sande fred får vi af Gud ved at lade os forvandle i mødet med Kristus.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du som var, er og bliver én sand treenig Gud,

højlovet fra første begyndelse, nu og i
al evighed.

Amen

Lad os bede:

Vi takker dig, himmelske far,
for livet, du har skænket os,
for de mennesker, du har givet os at
leve med,
og dem vi holder af og dem, der holder
os ud.

Tak for din kirke på jorden, som vi
samles i,
så du kan lade din ånd virke i og
igennem os.

Tak fordi du sender os din Helligånd,
som kan trænge igennem selv det
hårdeste hjerte,
og sætte os i stand til at elske hinanden.

Giv os modet til at turde tage imod dig
med åbne arme
og give slip på os selv.
Giv os troen på dig,
så vi overgiver os til dig i tillid til,
at vi altid er beskyttet i din kærlighed.
Lad os forvandle i mødet med Kristus
og
så vi erfarer din fred.

Vær hos den, der lider, sørger eller er
bange.
Vær hos mennesker, der er forfulgte på
grund af deres tro. Smelt det frosne
hjerte i den, der er angst.
Og lad den, for hvem døden er nær,
mærke

din omsorg, dit nærvær og din
kærlighed.

Velsign vort land og alle som opholder
sig her,
Dronningen og hele hendes hus,
regeringen, Folketinget og domstolene,
og alle der har fået magt og indflydelse
betroet,
og giv os alle, at vi må gøre din vilje.
Giv dem styrke og mod til at gøre din
vilje,
indgyd dem mod og kærlighed til at
favne de udstødte,
også når de møder sten på deres vej i
din tjeneste.

Nedbryd falske fjendebillede og
fordomme.
Skab vilje til fred, dialog og forsoning,
overalt hvor der findes had, fanatisme
og krig
i den store verden og i de små hjem.

Styrk og bevar din kirke og alle os i
den,
både her i Vignæs Kirke i dag og ud
over hele din verden.
Gør os til et åbent, levende og givende
fællesskab.
Værn om vores familie og venner,
og alle dem, som står os nær.

(Og her kan vi hver især i stilhed
formulere vores egen bøn....)

Herre hør vor bøn og
giv os så alle din nåde, fred og
velsignelse.
Amen